

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กับวิธีสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิธีสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ
2. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนที่สอนโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 ภาคเรียนที่ 2 อ.สามชุก จ.สุพรรณบุรี จำนวน 447 คน จากโรงเรียน 27 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2550 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนวัดหนองสะเคา จำนวน 48 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนสื่อสารแบบการสอนตามปกติประกอบการสอนในชั้นฝึกโดยมีเนื้อหาที่กำหนดไว้ในหลักสูตรระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 10 แผน
2. แผนการจัดการสอนการสื่อสาร โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางประกอบการสอนในชั้นฝึกใช้เนื้อหาเดียวกัน จำนวน 10 แผน

3. แบบทดสอบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ
4. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ
5. แบบฝึกทักษะการสื่อสาร

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental research) โดยเปรียบเทียบกลุ่มทดลอง โดยมีลำดับขั้นการดำเนินการ ดังนี้

1. ดำเนินการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษ ที่จัดทำขึ้น จำนวน 30 ข้อ บันทึกผลคะแนนการสอบไว้เป็นคะแนนก่อนเรียน ใช้เวลา 60 นาที
2. ดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหา กิจกรรม ขั้นตอนการสอนเหมือนกัน เว้นแต่กิจกรรมในขั้นฝึกโดยกลุ่มทดลองใช้การสอนการสื่อสารแบบแสดงออกด้วยท่าทางการสอนและกลุ่มควบคุมใช้การสอนทักษะการสื่อสารเพื่อการสื่อสารแบบปกติในการจัดการเรียนรู้จำนวนกลุ่มละ 4 แผนฯ การสอนใช้เวลาเรียนปกติ รวมทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน เริ่มทำการสอนตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2550–31 ธันวาคม 2550
3. หลังจากการทดลองสอนจนครบทั้ง 20 แผนฯ แล้ว นำแบบทดสอบก่อนเรียนมาทดสอบหลังเรียนทั้งสองกลุ่ม ใช้เวลา 60 นาที
4. บันทึกผลคะแนน การทดสอบหลังเรียน และนำคะแนนผลการทดสอบทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ เพื่อตรวจสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูปโดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. รวบรวมผลคะแนนจากการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน ที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ
2. หาค่าเฉลี่ย $\bar{X}$ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถการสื่อสารภาษาอังกฤษ หลังเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลอง กับ กลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent)
4. เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้การจัดการเรียนการสอนของวิธีสอนแบบ TPR กับปกติ ควบคุม โดยใช้สถิติทดสอบที (t-test independent)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบ พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบ พบว่า ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบปกติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาเปรียบเทียบ พบว่า ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีของแอชเชอร์ที่ว่าด้วย หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ด้วยวิธี TPR โดยกล่าวว่า ธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำได้ออกมาได้นั้น จะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมายมาก่อน ในขั้นแรกเด็กจะค่อย ๆ ลองเลียนแบบการใช้ภาษาคำด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ดังนั้น วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจึงช่วยส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้ดีกว่าการสอนแบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับการศึกษาของ เกดนิ วัชรเสถียร (2543, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่พัฒนาโดยใช้กระบวนการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดไว้ร้อยละ 65 ของคะแนนเต็ม คือ ร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์จำนวนนักเรียนที่กำหนดไว้ร้อยละ 80

การเรียนด้วยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้เกิด กิจกรรม และมีการแข่งขันที่สนุกสนาน ซึ่งส่งผลดีต่อการเรียนรู้ ตามผลของการศึกษาของกุลเชษฐ สุทธิติ (2544, บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการวิจัย เรื่อง การใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือเน้นการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลการใช้กลวิธีการเรียนแบบร่วมมือที่เน้นการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม ผลการศึกษา พบว่า การเรียนแบบร่วมมือที่เน้นการแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม ช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ทักษะการ

พูดภาษาอังกฤษ ความกระตือรือร้นในการทำงาน และความร่วมมือในการทำงาน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วรรณภา สุขสังข์ (2545, บทคัดย่อ) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ การศึกษาของ ราเชด (Rashed, 2006) ได้ศึกษาวิธีการสอนที่มีประสิทธิผล (การตอบสนองด้วยท่าทาง) ซึ่งสามารถนำไปใช้ปรับปรุงทักษะความเข้าใจในการฟังของนักเรียนชาวอียิปต์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศได้ เพื่อสำรวจพฤติกรรมของนักเรียนและกลยุทธ์ที่ยอมรับได้ในการดำเนินการเกี่ยวกับอุปกรณ์การสอนความเข้าใจในการฟัง ผลการศึกษา พบว่า วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางให้ผลดีกว่าวิธีสอนแบบฟัง-พูดอย่างมีนัยสำคัญในการปรับปรุงอัตราการบรรลุถึงความเข้าใจในการฟังของนักเรียน ผู้ฟังที่ประสบความสำเร็จในความเป็นพิธีการทั้งหมดสูงกว่าผู้ฟังที่ไม่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ในด้านพฤติกรรมที่แตกต่างกันและด้านกลยุทธ์ที่ยอมรับได้ พบว่า ผู้ถูกทดลองที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จใช้พฤติกรรมและกลยุทธ์อย่างเดียวกันเกือบทั้งหมด ในการปฏิบัติงานความเข้าใจในการฟัง ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่ไม่เสียเวลาในการเรียนการสอนมาก และนักเรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยตรงจากการปฏิบัติ อีกทั้งเป็นวิธีการสอนที่ไม่ฝืนธรรมชาติของการสอนภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะ โดยเริ่มจากการฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อเริ่มต้นเรียน นักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูด และการเขียนใช้แต่ทักษะการฟัง ฟังให้เข้าใจและค่อยพูดได้ค่อยหรือลงมือปฏิบัติ นักเรียนสามารถเรียนรู้ภาษาจากการสังเกตการกระทำของผู้อื่นและจากการปฏิบัติของตนเอง เมื่อนักเรียนได้ดูแลและลงมือปฏิบัติเอง ทำให้เกิดความทรงจำที่ถาวร และต่อเนื่องไปยังทักษะอื่น ๆ การให้นักเรียนได้แสดงท่าทางตอบสนอง สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาอังกฤษนั้น ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้รวดเร็วและสมบูรณ์ อีกทั้งวิธีการสอนนี้ยังช่วยให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองยิ่งขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป ครูผู้สอนสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว จากการร่วมกิจกรรม รวมทั้งสามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้

2. ผลการศึกษาเปรียบเทียบ พบว่า ความพึงพอใจ โดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับการศึกษาของ ฟุรุฮาตะ (Furuhata, 2006) ได้ศึกษาวิธีการเพื่อกำหนดการรับรู้ของนักเรียนชาวญี่ปุ่นที่มีต่อวิธีสอนแบบเดิมเทียบกับวิธีสอนแบบธรรมชาติและ การแบบตอบสนองด้วยท่าทางสำหรับการเรียนภาษาอังกฤษ วิธีการศึกษาใช้ การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามเชิงสำรวจ ซึ่งจำนวนประชากรทั้งสิ้นเป็นนักเรียน 237 คน อยู่

ในโรงเรียนปกติ 104 คน แต่อยู่ในโรงเรียนหลักสูตรพิเศษ 133 คน ผลการศึกษาจาก การตีความโดยรวม พบว่า นักเรียนชาวญี่ปุ่นโดยรวมชอบวิธีการและเทคนิคที่ใช้เป็นนวัตกรรม มากกว่าวิธีสอนแบบเดิม เช่น หลีกเลี่ยงการสอนไวยากรณ์ การใช้ภาษาอังกฤษอย่างเดียวของผู้สอน การเน้นทักษะการฟัง การพูดการใช้เกม และบทบาทการเล่นแบบสมมุติ การใช้ อุปกรณ์เสริมการสอน และใช้คำสั่งเป็นภาษาอังกฤษ (วิธีการสอนโดยการตอบสนองด้วยท่าทาง) อย่างไรก็ตาม นักเรียนชาวญี่ปุ่น แสดงให้เห็นว่าชอบวิธีสอนแบบเดิมมากกว่า เช่น การแก้ไขข้อผิดพลาดมีคำตอบเฉพาะภาษาที่สองและการท่องจำรายการคำศัพท์สำหรับการอ่าน จากการวิเคราะห์กลุ่มย่อย พบว่ามีแนวโน้มอย่างเฉพาะในกลุ่มอายุ คือ นักเรียนที่มีอายุน้อยกว่า ชอบวิธีสอนแบบใหม่มากกว่าวิธีสอนแบบเดิม เพื่อเปรียบเทียบนักเรียนที่มีอายุมากกว่า ไม่มีแนวโน้มที่ชัดเจนจากเพศ ระดับชั้นความสามารถ และประเภทของโปรแกรมหรือหลักสูตร ในด้านความชอบสไตล์การเรียน นักเรียนญี่ปุ่นชอบการเรียนที่มีการเคลื่อนไหวร่างกายมากที่สุด และรองลงมา คือ การเรียนที่ใช้ลักษณะการฟัง นักเรียนชาวญี่ปุ่นชอบทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำงานเป็นรายบุคคล และชอบทำงานร่วมกันทั้งสองเพศมากกว่า ความแตกต่างทางเพศในสไตล์การเรียน พบว่า นักเรียนหญิงญี่ปุ่นชอบการเรียนที่มีความเคลื่อนไหวร่างกายมากกว่านักเรียนชาย และนักเรียนชายชอบทำงานอยู่ในกลุ่มเพศตรงข้าม มากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนที่มีอายุมากกว่าชอบทำงานในกลุ่มเพศตรงข้ามมากกว่านักเรียนที่มีอายุน้อยกว่านักเรียนในโรงเรียน ปกติชอบทำงานในกลุ่มเพศตรงข้ามมากกว่านักเรียนในโรงเรียนหลักสูตรพิเศษ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรมีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้แบบ TPR ในทุกหน่วยการเรียนรู้ของแต่ละระดับชั้น เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในทุกระดับชั้น

1.2 ควรสนับสนุนให้มีการศึกษาหาวิธีสอนแบบ TPR ในทุกสาระการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสื่อสารสูงสุดในการเรียนรู้

1.3 ควรส่งเสริมให้มี วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในโรงเรียนที่มีความพร้อม เพื่อให้เกิดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ สูงสุดทางการเรียน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบต่างๆ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้ วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) โดยศึกษาตัวแปรอื่นๆ เช่น ความคงทนในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระดับสติปัญญา เพศ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของการใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) ต่อทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้ในลักษณะอื่นๆ เช่นให้นักเรียนไปศึกษากับบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบต่างๆ

2.4 ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) กับวิธีสอนแบบต่างๆ ที่ต่างออกไป เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนต่อไป